

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2466/2020
19.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, Управа за ванредне ситуације Нови Сад, Ватрогасно спасилачка бригада Нови Сад, Ватрогасно спасилачко одељење у Србобрану, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1035/20 од 11.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу првом изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1035/20 од 11.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у ставу првом изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1035/20 од 11.05.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 193/18 од 23.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијени су приговори стварне и месне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име мање исплаћене накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада износ од 11.479,90 динара са законском затезном каматом од 05.05.2019. године па до исплате и обрачунату законску затезну камату у износу од 4.427,06 динара, као и на име увећане плате за приправност износ од 56.915,18 динара са законском затезном каматом на тај износ од 05.05.2019. године па до исплате и обрачунату законску затезну камату у износу од 19.183,39 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за ПИО, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за незапосленост Националној служби за запошљавање и то у износу који обрачунају надлежне службе туженог у време обрачуна на досуђени износ плата од 56.915,18 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му преко досуђених износа по основу мање исплаћене накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада и по основу увећане плате за

приправност до тражеог износа по наведеним основима, са законском затезном каматом од 04.05.2019. године до исплате и затезну камату на досуђене износе на име мање исплаћене накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада и на име неисплаћене увећане плате по основу приправности од 04.05.2019. године до 05.05.2019. године. Ставом петим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.272,00 динара са законском затезном каматом од извршности па до исплате. Ставом шестим изреке одбијен је предлог тужиоца за ослобађање од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1035/20 од 11.05.2020. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Врбасу П1 193/18 од 23.01.2020. године, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 37.848,00 динара са затезном каматом од извршности па до исплате, док је у преосталом делу жалба одбијена и првостепена пресуда у усвајајућем делу и делу којим су одбијени приговори потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против одлуке о трошковима поступка садржане у ставу првом изреке другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, предлажући да се о истој одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11... и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

По оцени Врховног касационог суда, услови за изузетно дозвољену ревизију, из члана 404. ЗПП, нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно за новим тумачењем права у погледу примене члана 153. став 2 ЗПП, којим је прописано да ако странка делимично успе у парници, суд може с обзиром на постигнути успех да одреди да свака странка сноси своје трошкове, или да једна странка накнади другој сразмеран део трошкова. При том, уз ревизију нису приложене правноснажне судске одлуке, којима је на другачији начин одлучено о истој или сличној чињенично правној ситуацији, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначавањем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 28. Закона о парничном поступку, прописано је да када је за утврђивање стварне надлежности, право на изјављивање ревизије, и у другим случајевима прописаним законом меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. По ставу 2. овог члана, камате, уговорна казна

и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Како тужилац, у конкретном случају, ревизијом побија правноснажну другостепену пресуду само у делу којим је одлучено о трошковима поступка, а по одредби члана 28. ЗПП висина трошкова поступка не утиче на вредност предмета спора у погледу цензуса за изјављивање ревизије, то ревизија изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди није дозвољена. Решење о трошковима поступка не спада у решења из члана 420. став 1. ЗПП којим се поступак правноснажно окончава.

Стога је, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио као у изреци решења.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић